

v^o 11

offen. 4 17.

- 1) Pfaffrad, C.
- 2) Carpizow, B.

N. VI. 49.

12

R. N. 7. 4.

INTRODUCTIONIS AD LOCOS

Theolog. B. Chemnitii,

DISPUTATIO XI.

Ex quâ,

DE

UNIONIS PERSONALIS
NATURA ET ESSENTIA,

Præfide

JOHAN-BENEDICTO CARPZOVV SS. Theol.

Licentiato, Profefs. Publico, & ad D. Thomæ
Ecclesiastæ ;

Respondente

M. JOHANNE COLBERG, von Colberg/

Die 2. Novemb. horis Pomeridianis Anni 1648.
disputabitur.

LIPSIAE,

Typis HENNINGI COLBERI.

INTRODUCTIONIS AD LOCOS

DISPUTATIO XI

Ex qua

UNIONIS REPERITIONIS
NATURAE ET ESSENTIAE

IOHANNIS BAPTISTAE DE CAZZOVIS

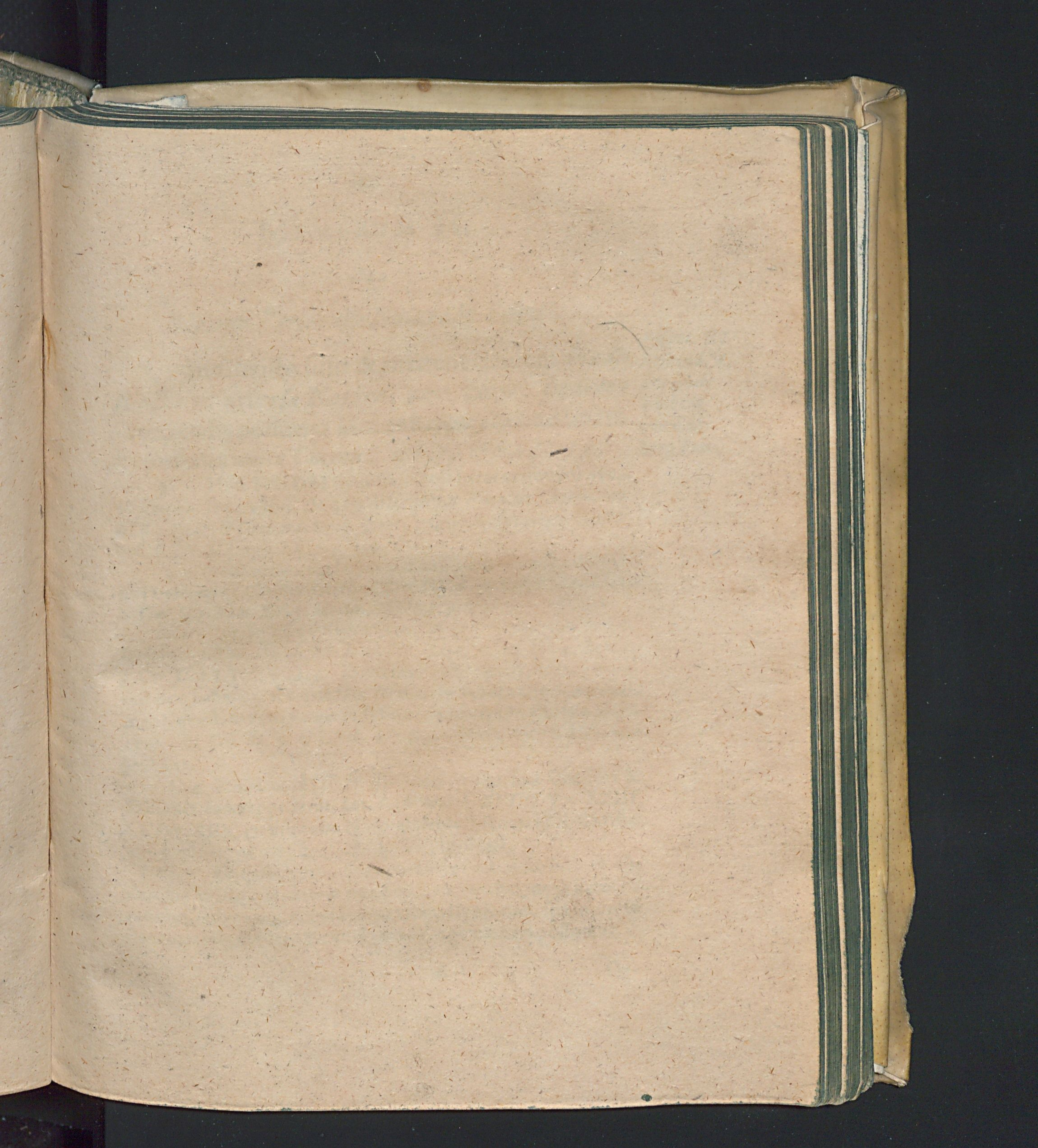
Licentiatum, Prolatoris, Regis & ad B. Thomae

M. JOHANNIS COLETTI

in Aquis sub auspiciis

1734
J. HENNINGI CURIAE

MEMBRUM II.

De

Unionis Personalis Natura & Essentia.

I. In Christo sunt & manent quidem *duae distinctae ac diverse Naturae*, non tamen *separatae* sunt, sed hypostaticâ *Unione copulatae* s. ad unam hypostasin *unitae* Chemn. c. 4. p. 23. & c. 5. p. 27. b.

Disput. XI.
Respond. M.
Johannes
Colberg
von Col-
berg Pom.

§. 1. Hinc Filii DEI hypostasis post Incarnationem non est *simplex*, sed *ov̄v̄f̄es*, de quo discrimine videatur Chemn. cap. XIX. p. 121. b. & Gerhard. Exeg. §. 121 p. 1245. Confer etiam ex præced. C. III. M. I. Aph. I. §. 2. p. 149.

§. 2. Probatur autem (1.) ex *dictis* illis omnibus, quibus *Unus Dominus ac Christus* dicitur 1. Cor. II. 6. 2. Cor. V. 14. XI. 2. 2. Tim. II. 5. Rom. XV. 5. Matth. XXIII. 8. p. 23. a.

§. 3. (2.) Ex *illis textibus*, in quibus Incarnatio describitur, 1. Tim. III. 16. Job. I. 14. Ebr. II. 14. 16. Gal. IV. 4. Rom. I. 3. Col. II. 9. 1. Job. IV. 2. 3. Hæc enim dicta omnia, licet ex æquo sese non habeant, sed quædam *formaliter* Incarnationem expriment, quædam verò *statum* post Incarnationem in Christo indicent, ut Col. II. 9. & 1. Job. IV. 2. 3. omnia tamen *Unionem* probant.

§. 4. Probatur id (3.) ex illis locis, in quibus *Christus & DEUS & homo* appellatur, Luc. I. 36. Matth. XVI. 13. Jer. XXIII. 6. 1. Par. XII. 17. nisi enim *Natura Divina & Humana* in Christo unitæ essent, non possent de Christo prædicari.

§. 5. Ex quibus omnibus oppidò liquet ac manifestum est, *duas* in Christo esse *naturas*, non *Divinam tantum*, neq; *humanam tantum*, sed *utramq;*, & quidem *neutram separatim*, sed in *unito statu* *utramq;* existere, Sic autè exinde argumentari possumus,

A

Qui

Qui est DEUS & Homo, ac Unus Dominus, in illo sunt Divi-
na & Humana Natura Unitæ;

CHRISTUS est DEUS & homo, & Unus Dominus:

E. in Christo sunt Divina & humana Natura unitæ.

Vid. B. Meisner. in *Magn. Piet. Myster.* θ. 81. seqq. *Gravver. Art. III. A. C. p. 23. seqq.* Gerhard. in *Exeg.* §. 125. seqq.

§. 6. Neq; obstat Carnis finitudo & λόγος infinitas. Non enim per capacitatem adequatam, essentialem & inbasivam seu physicam & Mathematicam duæ naturæ in Christo coeunt, sed ut Chemn. id cap. VI. p. 41. a. explicat, per Unionem Hypostaticam talis proportio inter Divinam & humanam Naturam fit, ut inde unum constitutur ὁπισάμενον, ac duæ illæ Naturæ inter se intimâ & præsentissimâ copulatione Unitæ sint ἀδιασπέρως καὶ ἀδιασάτως inseparabiliter & indistanter. Vid. Mentzer. in *AntiMartinio* p. 46. seqq. 244. & 411. Meisner. in *Magn. Piet. Myster.* θ. 91. *Gravver. c. 2. Absurdor. Calvinist.* p. 126. 127.

§. 7. Et ita omninò esse oportuit. Nam etsi Filius DEI Incarnatus non fuisset, si homo in peccatum non esset prolapsus, de quo prolixè agunt D. Frantz. in *disput. IIX. T. III. Witteberg.* θ. 40. seqq. p. 603. *Gravver. in Art. III. A. C. p. 81. seq.* Gerhard. in *Exeg. de Pers. Christi* §. 142. seq. p. 1276. seqq. Paul. Tarnovius in *Johan.* p. 297. ad 307. tamen patrato jam lapsu totum genus humanum aut relinquendum erat in miseria sua, aut Mediatorem ejus oportebat esse Deum & Hominem, quod toto cap. XI. p. 686. & seqq. Chemnicus. ostendit & ex antiquitate veneranda illustrat. Vid. *Disp. D. Winckelmanni de quaestione: Cur Mediatorem nostrum DEUM ac Hominem in unitate Personæ esse oportuit?* quæ est *Disp. VI. T. III. Marburg.* p. 112. seqq. & B. Gerhard. in *Exeg.* §. III.

Πόρισμα.

E. Unio Personalis religiosè credi ac considerari debet.

§. Duo hic devitanda sunt extrema. Unum est nimia curiositas: Alterum verò supina negligentia. Quia enim mysterium est magnum!

magnum, & quidem ὁμολογημένως, i. e. extra controversiam, seu Confessione omnium tale, 1. *Tim.* III. 16. oportet intra terminos Divinae patefactionis nosmet continere, nec aliquid in hac Doctrina ex nostris cogitationibus vel nudis consequentiis statuere, de quo nec extant certa, firma & perspicua testimonia in Scriptura. *Chemn.* in *præf. lib. de Duab. Nat. c. IV. p. 26. b. VII. p. 27. a.* Econtra, quia Petra Salutis nostræ est *Matth.* XVI. 18 & in eo vita æterna ac Justificatio nostri consistit *Job.* XVII. 3. *Esa.* LIII. 11. ac Persona Christi Mediatoris ita agnoscenda, invocanda ac celebranda est, quòd ex Unione Hypostatica duarum Naturarum Unum factum sit ὑφίσταμενον, constans duabus Naturis & subsistens in duabus Naturis, gratâ mente id amplectamur, & contenti simus mediocri explicatione, quæ quidem ad fidei ædificationem & ad consolationem sufficiat. Hæc satis inculcare non potest *Chemn.* in *præf. it. p. 31. a. b. 40. a. 41. b. 47. a.* & multoties advertere jubet, quum dispari ratione doctrina hæc tractata à *Patribus* fuerit, & postea spinosis disputationibus à *Scholasticis* scriptoribus involuta, *p. 74. &c.*

II. In constituenda autem *Definitione* unionis Personalis *cautè* procedi debet, ne implicetur magis quàm explicetur *Mysterium* hoc, *Chem. c. IV. p. 24. seq.*

§. 1. Ostendit hoc ibidem partim ex *Definitione* satis artificiosè à nonnullis constituta, & tamen multis ac prolixis declarationibus postea explicanda: partim ex *Disputationibus* vatis in doctrina hæc ex *Definitionibus* non plenis sed angustioribus.

§. 2. Non equidem negat *Chemnitius* definiri posse Unionem Personalem, multò minus improbat eorum studium, qui juxta artem definiendi *Definitionem* dare satagunt, sed totus saltem est in *sufficienti declaratione* *Unionis Personalis*, arbitrio lectoris relinquens, an delineationem hanc *Descriptionem*, an verò *Notationem* appellare velit *p. 26. b.* ut neminem offendere debeat delineationis *p. 25. a. & b.* prolixitas. Non enim fumos aut

mera verba vendidit in illa, sed omnia quæ ad Unionem Personalem pertinent, expressè, disertè & distinctè proposuit, & in breviorè formam contraxit, p. 26. a.

§. 3. *Scopus præterea Chemnitii* fuit, non ipsam Unionis Personalis Formam tantùm, sed etiam ejusdem *tùm Causas, tùm Consequentia & Effectus* exponere: non quòd pro uno eodemq; hæc haberet, aut ignoraret distingvere hæc, sed ut ex Causis & Consequentibus Unionis Personalis Formam rectiùs, faciliùs & plenius declararet & explicaret, *Chemn. p. 24. a.*

§. 4. Atq; ita obviare voluit calumniæ Jesuitarum & Calvinistarum *Bellarmini l. III. de Christo c. 8. f. 103 Polani l. VI. Synagmat. Theol. c. 16. Col. 24 27.* quæ nostris Theologis affingunt, quòd in ipsa Idiomatum Communicatione totam Unionis hypostaticæ Essentiam collocent. Clarè enim *Chemnitius* hic distingvit inter ipsam *Unionis Personalis Formam*, & inter *ejus Consequentia*, & non semel tantùm repetit, in nostris Ecclesiis Unionem Personalem non definiiri Communicatione Idiomatum *c. XXIII. 159. a. & alibi.* Unde omnes *Orthodoxi DD.* ab initio certaminis hujus usq; ad hæc tempora ostenderunt, aliud esse formalem rationem rei alicujus in consequentibus ponere, & aliud, rem ex consequentibus suis explicare & à posteriori describere, & non prius sed posterius à nobis fieri, id quòd etiam *Gregor. de Valentia l. II. contra D. Jac. Andree c. 1. f. 343.* agnovit. *Vid. Form. Concord. in Art. II. X. Chemnit. c. IV. p. 24. b. & c. V. p. 32. a. B. Meisner. in Magno Piet. Myster. §. 100. & B. Gerhard. in Exeg. Loc. de Christo, §. 137. p. 1272.*

III. *Causa efficiens unionis Personalis est S. S. Trinitas. Chemn. c. V. p. 27.*

§. 1. Vocabulum *Unionis* non tantùm pro ipso *actus unionis* accipit noster *Chemnitius*, quòd *Membr. I. Theor. IV. §. 4. & 5.* annotatum à nobis est, sed & insuper *olivus* id sumit pro toto *Incarnationis Opere*, quòd *Carnis formationem, formatæ assumptionem, assumptæ unionem* in sese complectitur, unde & definit *Unionem*

nem, quod sit actio totius Trinitatis, quâ obumbratione Altissimi & superventu Spiritus S. Divina Natura Filii ex Maria Virgine humanam Naturam in Unitatem Personæ suæ assumpsit, &c. de quibus articulis quomodo differant, & se invicem comitentur & excipiant, videatur B. Meisner. in Magn. Piet. Myster. §. 3. & in Schola Acad. Disp. I. §. 46. Gerhard. in Exeg. §. 112. & 135. Dorscheus in PentaDec. dissert. ex Jerem. XXXI. 22. & 49. & seqq.

§. 2. Omnino autem Unio ita ὀλικῶς sumpta toti S. S. Trinitati tribuenda est, quod etiam dicta à Chemnitio p. 27. a. allegata & vincunt. Tota enim S. S. Trinitas decrevit hanc unionem Eph. I. 9. Pater misit Filium suum, Gal. IV. 4. & suscitavit Davidi germen Jer. XXIII. 5. Filius assumpsit Carnem Job. I. 14. Heb. II. 16. Spiritus S. verò & fecundavit Virginem & in massam seminalem in Maria ex qua concipi debebat Christus, sanctificavit, & ab inhaerente labe purgavit, quod per Verbum ἐπέρχετο Luc. I. 35. significatur, & Πιῶν ἀζέει, uti Chemn. c. IV. Harm. Evang. p. 122. id eleganter explicat. Vid. Meisner. in Magn. Piet. Myster. §. 10. seqq. Gerhard. Exeg. §. 102. Unde & Angelus ad Josephum dicit, Matth. I. 10. τὸ ἐν Μαρίᾳ γεννηθὲν esse ἐκ πνεύματος ἁγίου. & ἀπερματιῶς, & ἀδὰ δυνάμει ἁγίου ut Damascenus l. III. de O. F. c. 2. exponit. Chemnitius quidem in Harm. Evang. c. VII. p. 156. confert phrasin hanc cum illa Gen. XXXIX. 25. Ex viro sum grvida; Sed non ad materialem Causam ibi etiam connotatam respicit, sed tantum ad causam Efficientem, ac efficacem Operationem. Meisner. l. all. §. 15. Gerhard. l. all. §. 107. p. 1226.

§. 3. Atque ex hisce concludunt Theologi nostri, Incarnationem, quæ est opus ad extra, esse totius S. S. Trinitatis opus ratione decreti & formationis Carnis in utero Mariæ, sed solius Filii, ratione Assumptionis, Meisner l. all. §. 64. Gerhard. §. 103.

§. 4. De ipsa autem Assumptione & Unione, prout formationi Carnis contradistinguitur, quaeritur, an soli Filio tribui possit, cum & illa sit opus ad extra, tendens in subjectum aliud extra Deum, quod DEUS non est? Et si hoc est, annon, quod Vorstius in Tract. de DEO p. 185. inde concludit, diversum opus Filio tribuatur, quâ ἔξω θεῶν, ab extra aliud egerit, quàm Pater & Spiritus sanctus?

Johannes de Rada in Controvers. Theol. inter Thomam & Scotum
part. III. Contr. I. Art. 6. p. 30. quæstionē movet: An Verbum respectu
Unionis & assumptæ Naturæ habuerit aliquam peculiarem actionem
& Causalitatem, quam aliæ Personæ non habuerint? & per negatio-
nem responder. Rationem etiam ex August. l. i. de Trinit. c. 4. non
inidoneam allegat, quòd scil. omnes tres personæ Divinæ sicut
inseparabiles sint in Essentia & Virtute agendi, ita etiam insepara-
biliter operentur. Distingvit autem inter ipsam Assumptionem, ut
Operatio Divinæ est, & ut operatio ista terminatur in Persona
lòys. Priore modò communem esse Patri & Filio dicit, posteriori
verò modò soli Filio competere. Hanc distinctionem quæ etiam
Thomæ est 2. qv. 3. Art. 4. item Esii Dist. I. in 3. Sent. §. 6. appro-
bat D. Fevverbornius in Disp. IV. Fasc. III. §. 63. seqq. quoad ope-
rationis communem Causam Efficientem. Nimirum, quia As-
sumptio est Opus ad extra, cùm sit actio libera, & in Objectum,
quod est aliud à DEO, nempe Humanam Naturam, tendat; Pa-
tri & Spiritui S. u. actio s. Operatio est, denegari nequit? Pater
ac Spiritus S. enim Assumptionem istam operati sunt, & effece-
runt, ut Filius assumeret. Ut verò terminatur in Persona Filii
DEI ista actio, & in Personâ Filii DEI assumitur Caro, ac Divina
& Humana Naturæ in illa Persona uniantur, eatenus Filio solè
competit. Terminatio autem in solo Filio intelligenda est non
solum passivè, quomodo duæ sorores tertiæ imponunt sertum,
quod hæc solummodò passivè accipit, sed etiam activè, quomo-
do Pater & Mater adducunt filiam suam sponso, solus autem
sponsus eam ducit in uxorem; estq; solus assumptionis hujus caus-
sa formalis proxima. Unde non sequitur: Patri & Spiritui Sancto
tribuitur Assumptio: E. Pater & Spiritus S. assumerunt Carnem.
Aliud enim est Operari assumptionem Carnis: Aliud assumere
Carnem, vel ut B. Mentzer. latè id exponit in AntiMartino p. 440.
& seqq. Aliud est Operari Unionem, Aliud formaliter & proximè
constituere Unionem. Ut assumat quis Carnem, non sufficit O-
peratio saltem, sed etiam oportet ipsum esse terminum, qui for-
maliter uniat & in quo uniaturo Caro & fiat Unio. Pater & Spiri-
tus S. non sunt terminus in quo Assumptionis, sed solus Filius s.
Per-

Persona τὸ λόγῳ. Licet enim omnes tres Personæ eandem numero habeant Naturam, non tamen habent eandem hypostasim. Hinc quia Unio non facta est ad Naturam, sed ad Personam ex Tribus unam, scil. Filium DEI, & verò hæc Persona non est Communis Patri & Spiritui S. sed solius Filii, omninò inde sequitur, solum Filium assumpsisse Carnem Humanam, pro modo Causæ formalis proximæ. Et hoc fatetur Rada dicens: *Rationem terminandi Assumptionem esse Personalitatem Verbi, non communem cum Patre & Spiritu S. Deitatem.* Saltem in hoc dissentit à Thoma & Gaudensio quòd non solum peculiarem influxum λόγῳ in Assumptionem Humanæ Naturæ, illi denegat, quoad influxum cause efficientis, sed etiam quoad influxum cause formalis constituentis ipsam Unionem. *Alberg. ad Dist. 1. l. 3. q. 5. & Scotiste alii.* Duplici ergo modo spectatur Assumptio & Unio. Unò ut Operatio quædam est: Alterò verò ut facta s. terminata est ad solam Filii Personam. Unionem & cætera quæ in unita Carne facta sunt, omnes tres Personæ operatæ sunt: sed Filius solus fuit illius terminus s. finis, quia in Persona ejus Unio Naturarum facta est. Sicut fieri potest, ut tres aliqui operentur ad vestitionem, quorum unus tantum vestem induit. Ita disputat *Anselmus Cantuariensis l. de Incarnat. Verbi ad Urbanum Papam & ante eum Tertull. l. advers. Praxeam: itemq; Epiphanius & August. de hæres.* Et hoc voluit *Damasceus à Chemnitio p. 64. citatus*, quando dicit: *Pater & Spiritus S. uerba & divæ λόγῳ nullâ ratione communicarunt Carni Verbi, nisi secundum Divinas Operationes, beneplacitum & voluntatem.*

IV. Forma Specifica Unionis Personalis facilius per ἕρσιν quàm per θέσιν determinari potest.

Chemn. c. V. p. 28. a. b.

§. 1. Est enim ἐξ ἀλειῶς καὶ μονότροπος h. e. singularis & præ reliquis modis Unionis eximia ac ab omnibus aliis modis exempta, sicut *Justinus & Epiphanius* loquuntur p. 28. a. Unde *Cyrillus & Damascenus* in Investigatione Unionis Personalis ita procedunt, ut separatis ac remotis modis peregrinis Unionis tandem ad hanc mysticam descendant, p. 45. a. §. 2.

§ 2. Etsi autem *varia* sint *Unionis species*, quas etiam exponit Chemnitius longâ serie *cap. VII. p. 46.* cujus vestigia leguntur B. Meish. de DEO in Carne manifest. §. 77. 78. 79. B. Gerbard. in Exeg §. 116. 117. 118. 119. p. 1238. B. Gravver. Art. III. A. C. p. 29. seq. tamen ut in Compendio dicamus de illis, *Nulla Unionis species* in tota rerum universitate ad *Unionem Personalem* quadrat, propterea quod non huic par s. æqualis Unionis modus in universa re datur, sed *planè singularis & mysticus* ille sit.

§ 3. De hoc singulari ac mystico Unionis modo ad solum Scripturæ S. ductum cogitandum & ita pronuncianum est; non consistere eum (1.) in συγχυσις aut μίξις *confusione & mixtione*, quæ ex duobus mixtis ac confusis fit aliquod tertium, sicut ex aquæ & mellis mixtione fit mullum, (2.) nec in μεταβολή ή τροπή quando alterum eorum quæ conjunguntur, vel aboletur, vel in alterum convertitur, sicut aqua in vinum convertebatur Job. II. 9. (3) nec in *Unitorum exæquatione*. Omnes enim hi modi remouentur à mysterio hoc, dum ita unitæ sunt duæ in Christo naturæ, ut, sicut *distin. etæ & differentes* sunt tam *Substantiâ*, quàm *proprietatibus Essentialibus* suis: ita etiam tales *in ipsa Unione & post eam* sint ac maneat. Unde post Incarnationem Christus verè est, prædicatur & creditur simul DEUS & homo, simul Patri & nobis fratribus *Consubstantialis*, alterum secundum & propter *Divinam*, alterum verò secundum & propter *assumptam Humanam Naturam*, p. 27. b.

V, Non tamen in *remotione* distinctarum Unionis ac præsentia specierum subsistendum est, sed etiam *quanam & qualis* illa sit *Unio*, quæ inter λόγον s. Filium DEI & Carnem assumptam intercedit, determinari debet. 28. b.

§. I. Scriprura non in ancipiti mentem nostram in hoc mysterio relinquit, sed quædam de mysterio hoc Spiritus S. in ea revelavit, quantum ad salutem in hac vita de hoc mysterio *nosse suffi-*

sufficere nobis iudicavit, quicquid sit de *curiositate hominum* nonnullorum, quibus ansam inquirendi & involandi præscindere, non potuit.

§. 2. Id ostendit *Chemnitius toto Capite V.* ubi ex *Scriptura* testimoniis ea, quæ ad descriptionem ac cognitionem *Unionis Personalis* pertinent, collegit & illustravit.

§. 3. Non enim *Caput hoc* inanis vel præcedentium *repetitio*, vel sequentium *anticipatio* est, quò honoris genere pro ingenuitate sua *Daneus in Exam. 1329.* istud maectat, sed dilucida, gravis ac egregia explicatio ac confirmatio, & uberior *Definitionis Unionis Personalis*, priori capite formatae ac datae, deductio.

VI. *Quatuor* autem sunt, in quibus formalis ratio & specifica differentia consistit *Personalis Unionis*, & quibus ipsum *ἰὸ εἶναι* ejusdem absolvitur. 1. Est *Assumptio Carnis in Personam Filii DEI*. 2. Arctissima, indissolubilis, inseparabilis ac mutua *Naturarum presentia*. 3. Profundissima *Naturarum ὁμοχώρησις*, & 4. *Unius ὑφιστάμενης Constitutio*.

§. 1. Non enim per *sustentationem* vel *gestationem* *Naturæ assumptæ* exprimi & explicari sufficienter hoc mysterium potest. *Chemn. p. 32. a.*

§. 2. Et *unica* quidem est *forma Unionis Personalis*, ast unò vocabulo aut unà phrasi commodè exprimi non potest, si non aliquid saltem de illa dici, sed ipsa *Unio*, quantum quidem ex *Scriptura* de ea nobis revelatum est, explicari debeat. *Chemnitius* aliquot membra explicationis, doctrinæ causâ format *p. 29 seqq.* *Gerhard. in Exeg. §. 121. p. 1246. seqq.* recenset plura, quæ omnia tamen ad ista quatuor reduci possunt.

VII. *Assumptio* est ejusmodi actus, quò λόγος
B Huma-

Humanam Naturam in *sua Persona unitatem* recepit, & ita Naturam $\alpha\upsilon\upsilon\tau\eta\omicron\varsigma\alpha\lambda\omicron\nu$ personavit propriâ hypostasi communicatâ. *Chemn. p. 29. a.*

§. 1. Quâ ratione *Unio & Assumptio* aliâs differant, explicat *B. Gerbardus in Exeg. §. 135. p. 1270.* Ut autem Assumptio hæc intelligatur, probè ratio habenda erit *Assumentis, Assumpti, Terminii ad seu in quem, & Formæ seu Modi Assumptionis.*

§. 2. *Assumens* est *Natura Divina* $\xi\lambda\omicron\gamma\epsilon$ s. *Persona Filii DEI* subsistens ab æterno in *Divina Natura*, quod ex *Job. I. 14. Rom. I. 3. Gal. IV. 4.* probatur. Quare autem *secunda Persona Filius* scil. factus sit *Homo*, à priori sciri nō potest: à posteriori si consideratio instituat, aliquot causæ ab *Arhanasio & aliis Patribus* adduci solent, quas recenset *Chemn. de duab. Nat. c. II. p. 10. b. II. a. & b. & ex eo Meisn. de DEO in carne manif. §. 65. Gerbard. in Exeg. §. 104. p. 1221.* Repetendum a. hic est, quod *c. I. Theor. II. §. 4.* notavimus, *Divinam Naturam non absolutè* h. l. considerari, prout ea omnib; tribus *Personis communis* est, sed *relatè & prout in secunda hypostasi S. Trinitatis* nempe in *Persona Filii DEI* subsistit, id quod non l. all. tantùm inculcavit *Chemnitius*, sed etiam sæpius repetiit *cap. II. p. 8. a. p. 9. a. p. 10. a. & c. XXIII. p. 159. a. & b.* exponit, quâ ratione *Divina Natura* assumerit *Humanam Naturam*, nec tamen inde sequatur, totam *Trinitatem* eam assumisse. *Daneus in Exam. Chemn. ad c. IV. f. 1370. & 1371.* si non erroris saltem obscuritatis hoc nomine postulat *Chemnitium*, & non vult concedere *Naturam Divinam Filii DEI* assumisse *Carnem*, sed tantùm *Personam*. Verùm dolosè agit, saltem ut veram Assumptionis hujus *Naturam* eludere possit, id quod ostenderunt & prolixè contra *Calvinistas* deduxerunt *Hunnius contra Pezel. Tom. I. Opp. f. 341. Rungius Disp. II. AntiCalv. §. 5. seqq. p. 23. seqq. Hutter. in F. C. Art. II. X. c. 2. p. 734. seqq. Meisn. in Disp. de DEO in carne manif. §. LXVI. Gerbard. in Exeg. p. 1230. seqq. Gravver. Art. III. A. C. p. 9. seqq. Weller. Disp. VI. part. 2. Anat. Masson. §. 12. p. 236.* Sciri autem ac notari debet, *Divinam Naturam Chemnitio* in phrasi hac esse *Concretum Naturæ*, & idem denotare, ac *Personam*

ἡ αὐτὴ ἰδέα λόγῳ constantem ex Divina Essentia & certo modo ὑπάρξεως,
 sicut Damasc. lib. III, de O. F. c. 6. ait: Φύσιν τῆς λέγῳ λέγοιτες αὐ-
 τὸν τὸν λόγον σημαίνομεν. Nimirum, Et si Assumptio Carnis duo in-
 cludat (1.) Communicationem ὑποστάσεως unde Unitas Persona &
 ὑποστάσεως vel substantia in uno Θεανθρώπῳ Communitas oritur.
 (2.) Unionem, quā Caro assumpta est à λόγῳ ut Unionem haberet
 cum Divina Natura: Et verò quoad Unionem rectè ac ortho-
 doxè dici possit, (quicquid hīc etiam Calviniani & imprimis Neo-
 stadiensēs clamitent) Naturam Divinam in Abstracto esse unitam
 Humanæ Naturæ h. e. eam se Humanæ Naturæ univisse, vel τὸν
 λόγον univisse Naturæ suæ Divinæ Humanam Naturam, ut perpe-
 tuam cum eo Unionem haberet, sicut Estius in l. III. sentent. Dist.
 V. rectè id exponit, & ex Col. II. 9. Orthodoxi DD. nostri eruere
 solent, de quo vid. Feu verb. fasc. II. Disp. I. θ. 52. p. 15. tamen tota
 phrasis immediatè Communicationem Hypostaseos importat quæ
 personæ τῆς λέγῳ competit non quā Essentiam habet, sed ratione
 certi modi ὑπάρξεως, & facta est ad Unitatem Persona & Commu-
 nitatem ὑποστάσεως in Persona συνδέτω.

§. 3. Assumptum est Humana Natura, non (1.) prout in Idea,
 mente concipitur, nec (2.) prout in tota specie omnib⁹ Individuis
 communis est, sed (3.) prout consideratur ἐν τῷ ἀτόμῳ s. una cer-
 ta individua massa, ut Chemn. c. 1. p. 2. a. & ex eo Gerhard. in Exeg.
 §. 95. p. 1214. notarunt, quæ in sese ἀνυπόστατος est, & propriā sub-
 stantiā caret. Unde ἀκυρολογία ista non in Patribus modo, sed
 etiam nonnullis recentioribus Theologis deprehendi solita, quā Ho-
 minem assumptum esse dicunt, benè à Chemnitio c. XV. p. 100. fuit no-
 tata, item à Gerhard. in Exeg. §. 96. & Dnn. Theolog. Saxonis in
 Apolog. contra Tubingenses sect. I. c. IV. p. 55. 56. Ut ut autem aliās
 semper Humana Natura alicujus Individui natura est, cujus pro-
 prium, subsistere in certa aliqua hypostasi, quæ distincta est pro-
 prietate quādam Characteristica à reliquis ejusdem Naturæ hy-
 postalibus: tamen illa massa Naturæ assumptæ non per se substitit,
 ante Unionem, inquit Chemn. c. V. p. 29. sed dependentiam suam ad
 λόγον habuit, in quem etiam assumpta fuit. Nimirum non hic respi-
 ciendum est ad naturalem ordinem, sed ad singularem & novam

DEI operationem, perquam substantia propria, aliàs ex singularitate ordinaria Humanæ Naturæ fluens, per additionem præstantioris Personalitatis fuit impedita, uti id Chemn. latius exponit ac probat ex Ebr. II 14. & omnibus illis textibus, in quibus Filius DEI, de assumpta Humana Natura loquens, eam vocat suum Corpus, suam Animam, suum Sangvinem Ebr. IX. Job. VI. Marc. XIV. Matth. XXVI. Job. XX. Luc. XXIV. 1. Cor. XI. 1. Job. I. Longè enim alia est Appropriatio, quâ Filius DEI sibi Carnem & Sangvinem nostrum tribuit propter Creationem & propter Redemptionem; & quâ per Assumptionem nostrum Corpus & Sangvinem sibi appropriat, & suum Corpus ac suum Sangvinem appellat. Prolixè hæc exponunt Chemn. c. VI. p. 44. b. & 45. a. B. Hunnius contra Pezelium Tom. I. Opp. f. 339. Gerhard in Exeg. S. 93. p. 1213 Meisner. in consider. Theol. Photinian. c. IV. Art. 2. p. 59. Gravver. Art. III. A. C. p. 13. & 25. ac seqq.

§. 4. Terminus ad seu in quem assumpta est Humana Natura, non est Natura sed Persona ὁ λόγος. In Unitatem enim Personæ suæ Filius DEI assumpsit Carnem p. 25. a. Unde quando Natura Humana dicitur assumi in Personam, tunc non intelligendum, id est ratione Naturæ: sic enim fieret commixtio; Sed ratione substantiæ. ὁ φύσις μὲν enim non est ipsa Natura, sed est Ens quod habet Divinam Naturam cum certo modo Personalitatis. Et hæc causa est, quod non possit dici: Deitas est Humanitas, nec: Humana Natura est DEUS, verè autem dicatur: DEUS est Homo: quia Unio facta est, non in Naturis sed in Persona, uti id B. Menzer. in AntiMart. p. 355. explicat. Vid. B. Hunnius contra Pezelium Tom. I. Opp. f. 343. Meisner. de DEO in Carne manif. §. 99.

§. 5. Modus assumptionis est μονότροπος καὶ ἐξαιρετός, ut supra ex Justino & Epiphano annotatum fuit, & juxta Augustinum, mirabiliter singularis & singulariter mirabilis, unde à nobis exactè determinari non potest. Scriptura Ebr. II. exponit ἐπίληψιν hæc p. 14. per κοινωνίαν & receptionem in societatem, ut & per μετοχήν & participationem, & quidè talem, qualis in conceptione puerorum esse solet, ubi Carnis & Sangvinis humani à Parentibus ita participes fiunt, ut homines & ipsi de in existant. Unde per assumptionem

tionem hanc Filius DEI verè Homo factus est, Job. I. 14. (Confer cap. IX. p. 52. a. & b.) & vicissim Caro Θεωθεϊσας ut Antiqui Patres loquuntur, (de quâ phrasi c. XXVII. p. 213. Chemnitius monuit,) Deitatis non solum per Essentiam & Gratiâ, sed etiam personaliter inhabitantis & unientis, particeps facta est. Melioris intelligentiæ causâ notari debet, Assumptionem hanc (1.) respectu Assumentis & Assumpti non esse æqualem, sed quoad prius Activè sese habere, quoad posterius verò Passivè. Persona enim Assumens assumptit aliquam extra se Naturam, Humanam scilicet: Humana autem Natura non assumptit, sed à Persona & in Personam est assumpta, uti c. XIV. p. 93. a. Chemnitius id exponit, & inde ostendit, rectè quidem dici: DEUS factus est homo: incommodè autem & impropriè: Caro Christi facta est DEUS. Quod etiam in Casibus Conscientiæ observavit & monuit B. Balduinus l. 2. c. 2. Cas. IIX. p. 101. seqq. (2.) Assumptionem hanc esse æqualem Corporis & Animæ, & non prius Carnem postea Animam, aut vice versâ, prius Animam postea Carnem, Filium DEI assumpsisse, sed utrumq; immediatè sibi univisse, de quo vid. Gerhard. in Exeg. §. 136. p. 1271. Menzer. Diss. II. Martinii Elenchom. in Corollar. p. 57. Meisner. de DEO in Carne manif. §. 49. 50.

Πόρισμα.

Humana Natura ad S.S. Trinitatis Consortium pervenit.

§. Non (1.) essentialiter sed (2.) personaliter & mediante Personâ τοῦ λόγου, ac quia substantiam suam habet in Persona τοῦ λόγου, quæ est secunda Persona Trinitatis. Hoc Chemn. non tantum explicat c. XXII. p. 140. sed etiam totum c. XXVII. p. 212. seq. huic rei impendit & tam eos qui in excessu quàm qui in defectu hinc peccare soleant, redarguit, totamq; rem ac phrasin ex Orthodoxis Patribus explicat.

IIX. Præsentia duarum Naturarum in Persona Christi non tantum mutua est, sed etiam adeò

B 3

arctâ,

*αὐτῆς, indistans & inseparabilis, ut Persona τῆς λόγῃς
extra assumptam Naturam, & sine ea separatim ac
seorsim nec piè nec rectè vel cogitari vel credi nūc
possit ac debeat. Chemn. p. 29. b. 30. b. & 31. a. 41. a. b.*

§. 1. *Hypostatica Unio non admittit, inquit Chemn. p. 30. b. Se-
parationem vel absentiam alterius natura ab altera, quasi alicubi seor-
sim posita, sed complectitur presentissimam presentiam Unitarum Na-
tarum inter se &c. Agitur autem hīc de presentia intima ut facta
est, & ad ipsam Unionis formalem rationem pertinet, non ut
durat & Unionis consequens est.*

§. 2. *Ut verò Unio & Assumptio ita & Presentia non æquè se-
hērent, sed differunt ut latius & angustius; & plures dantur Divi-
næ Præsentia & Inhabitationis modi, de quibus Chemn. c. V. p. 28.
fixit, C. VII. p. 47. b. & seqq. copiosius agit. Dn. Theologi Saxon.
in solida decis. Controv. Tubing. c. I. p. 3. seqq. Fevverborn. Disput.
XXIII. & XXIV. Tom. V. Marburg. p. 341. seqq. & Fasc. I. Disp. II. p.
122. D. Dorscheus in præfat. Anti Cogentii. Hos explicare & distin-
guere omninò expedit, ut de ipsa Unione Personali aliquid in-
telligi possit, præsertim, quia Unio Personalis per esse in & cū Chri-
sto secundum Carnem describi solet, Act. X. 38. 2. Cor. V. 19. Non
enim ita Deus s. Filius DEI, est in carne assumpta (1.) sicut omnibus
creaturis adest, quæ universalis Præsentia appellari solet: nec (2.)
sicut credentes in hac vita inseparabiliter inhabitat, quæ gratiosa
dicitur: nec (3.) sicut Angelis & Beatis in altera vita præsens est,
quæ gloriosa vocatur: nec (4.) sicut Verbo & Sacramentis
in Ecclesia adest, quæ mystica & Sacramentalis: nec (5.)
prout vel certis symbolis olim in V. T. se præsentem dedit, vel in
Prophetis ac Apostolis fuit, quæ à Damasceno προσωπικὴ appella-
tur, ut Chemn. p. 46. b. notavit: sed (6.) singularissimè, hypostati-
cè ac Personaliter, quæ per & propter Personalem *ὑπερσωπικὴ* Filius
DEI ita præsens est assumptæ Naturæ, ut extra eam nunquam sit,
sed ubicunq; ille sit, sive in cælo sive in terris apud Creaturas, ibi
tamen nullam Creaturam sibi proximiorē & intimiorē ha-
beat,*

beat, quàm assumptam humanitatem, quæ præsentia à B. Hunnio
intima appellatur & est τὸ λόγος ad *Carnem assumptam*, ac ita appel-
 latur ad *differentiam alterius*, quæ extrema dicitur, & est *Carnis as-*
sumptæ ad Creaturas, de quâ Distinct. Chemn. c. V. p. 30. b. scribit:
Præsentia τὸ λόγος in Carne assumptæ, ac vicissim præsentia Naturæ as-
sumptæ in λόγῳ seu apud & penes Divinam Naturam assumptam, totio
ge iere differt à præsentia, quâ vel λόγος reliquis creaturis præsens
adeft, vel reliquæ creaturæ præsentis sunt τῷ λόγῳ. Vid. Menzer. in
 Diss. de Controv. Theol. θ. 50 seqq. in *Necessar. & justa defens.* p. 147.
 in *AntiMartin.* p. 410. Gerhard. in *Exeg.* §. 218. p. 1394. Feuverborn.
 in *σικαγρ.* Diss. I. θ. 4. Dissert. VII. θ. 2. seqq. p. 205 seqq. maximè verò
 in *Diss. de Θεωθρῶπς* præsentia universali & generali θ. 2. seqq. Tom.
 V. Diss. Marburg.

§. 3. Et quidem *Veterum Synodorum* pbrasibus Præsentiam
 hanc Naturarum mutuam exponit *Chemnitius*, & non sine causa
Damasceni terminum ἀδιάσπαστος addit, eumq; hoc velle
 notanter ponit, quòd nullo locorum spatio, intervallo aut inter-
 capedine à se naturæ distent sepositæ.

§. 4. Nimirum *terminus ἀδιάσπαστος* excludit omne inter-
 vallum Naturarum, ita ut *Caro nunquam & nullibi sit extra λόγον,*
etiam ubi ex proprietate Naturæ suæ non est præsens, & ubi ubi λόγος
fit, nullibi tamen extra Carnem statui, quæri aut credi debeat, eò
quòd Caro sit assumptæ in λόγον citra omnem respectum loci, & ut
Apolog. F. C. cap. III p. 60. loquitur: Non distanter sed indistan-
ter ἀδιάσπαστος ut Damascenus loquitur, l. III. c. 3. h. e. citra loco-
rum intervalla sibi sunt unitæ Naturæ in Christo.

§. 5. *Calvinista*, uti ex *Daneo* (qui *Bezam, Neostadiensis, An-*
balduinos, Zanchium, Pezelium, Sobnium & cæteros suos fratres o-
 mnes, hîc habet) in *Examine l. Kemnitii* f. 1371. T. II. Operum, co-
 gnoscimus, utut non videri velint ἀδιάσπαστον duarum Natura-
 rum in Christo, negare, reverà tamen διάσπασιν faciunt. Et si
 enim concedant, Unionem inseparabilem & indissolubilem esse
 in eo, quòd nunquam homo iste sit, quin sit etiam Deus, nec Dei
 Filius unquam esse possit, quin idem quoq; simul sit homo: Ta-
 men dum negant, ubi Divina Natura est, ibi etiam esse Humanam
 Naturam & simul eodem loco existere Humanam Naturam cum
 Divi-

Divina, quid aliud hoc ipso agunt, quàm ut ἀδιασείαν negent, saltem in relatione & conceptu ad Prædicamentum Ubi? Quomodo enim ἀδιασείως Caro Christi λόγῳ adesse potest, & tamen non esse ubi λόγος est? Quæ Danaus de multiplicatione, dilatatione, coextensione, effusione naturæ humanæ, & exemplo pedis, qui hypostaticè unitus sit capiti, & tamen non æquè atq; caput distenditur, profert, crassa & Carnalia sunt, & satis produnt crassam Unionis Personalis ignorantiam, quod latè contra Pezelium B. Hunnius Tom. I. Opp. f. 353. & seqq. strictius verò B. Rungius Disp. II. AntiCalv. §. 18 p. 30 seqq. B. Menzer. in AntiMartin. p. 335. seqq. ostendunt. Quomodo Crocius in Defens. part II. Convers. Prutenicæ explicet & defendat phrasin hanc: ὁ λόγος est extra Carnem per illam: ὁ λόγος est ultra Carnem, & quid involvat ac velit, ac quomodo ipsum Unionis mysterium annihilat, probavit contra eundem Crocium B. Menzer. in Respons. ad defens. istam c. XVII. p. 160. seqq.

§. 6. De voce ἀδιασείας notari debet, quosdam Theologos modernos eam de propinquitate λόγῳ & Carnis λόγῳ unitæ ad Creaturas, etiam accipere & interpretari. Sed Dn. Theol. Saxon. in Apologia contra Tübingens. toto c. V. Sect. II. p. 169. & seqq. ostenderunt, novam hanc esse acceptionem hujus vocis, & Patres Constantinopolitanos sicut & Damascenum l. III. de O. F. c. 3. hanc vocem non nisi ad intimam Naturarum Præsentiam accommodasse & ostendisse, λόγον nusquam aut usquam esse extra Carnem suam, nec ullam Creaturam ei tam propinquam, quàm suam Carnem esse, & nequaquam in uno tantùm loco in Carne esse & infinitis aliis extra Carnem. Sola enim Præsentia intima ἀδιασείως est propriè, cum omnis Præsentia ad extra, non sit ἀδιασείως hoc ipso, quia ab extra, quia alterius generis, & inter alia extrema est. Vid. etiam Gerhard. in Exeg. §. 218. p. 1393.

IX. Περιχώρησις Naturarum est ejusmodi actus, quò λόγος assumens, Naturam assumptam
ita

ita penetrat & permeat, ut nihil in eâ, velut lumine accensa sit, quod non λόγῳ sit repletum.

p. 31. b,

§. 1. Non enim duæ Naturæ in Christo sibi invicem tantum præsentibus sunt, & conjunguntur per *salam attingentiam* & *assistentiam*, sicut Angelus adstat lateri Petri: vel sicut duæ diversorum metallorum laminæ conglutinantur; sed sicut ignis ferrum & anima corpus penetrat, ut illud ignitum, hoc verò animatum fiat undiq;: ita etiam λόγος permeat ac pervadit penetratq; Carnem, ut tota fiat Θεωθεϊσσι Deificata, quæ Cyrilli & aliorum Patrum phrasus est.

§. 2. Hanc phrasin, de qua supra *Membr. I. Theor. IV. §. 2. p. 169.* notavimus, à *Damasceno* mutuò hîc sumtam, rectè ex *Damasceni* mente & intellexit & applicavit *Chemnicus*, ut frustra sit *Daneus*, qui prolixo conatu *f. 1403. seqq.* id negat. Non enim ad effectum tantum Unionis Personalis & Communicationem Idiomaticam, & ad nudam ἐναλλαγὴν ὀνομάτων applicat eam *Damascenus*, sed etiam ad ipsam Unionem. Ex multis textibus sufficiat nunc unicus. Ita autem *Damascenus l. III. de O. F. cap. 5.* *Quæ Humana sunt, Verbum sibi attribuit, & propria facit, & tradit Carni suæ κατὰ τὸν τῆς ἀντιδόσεως τρόπον διὰ τὴν εἰς ἄλληλα τῶν φύσεων διεχώρισιν, καὶ τὴν κατὰ ἰσότησιν ἔνωσιν hoc est, secundum alterne sive mutue attributionis modum propter Naturarum ad se invicem permeationem & secundum ἰσότησιν, Unionem. Et l. I. c. 16. ἡ θεῖα φύσις ἀπαξ διεχώρισσα διὰ σαρκὸς ἔδωκε καὶ τῇ σαρκὶ πῆν πρὸς αὐτὴν ἀρρήτον διεχώρισιν, ἣν δὲ ἔνωσιν λέγομεν: Divina Natura semel permeans per Carnem, dedit Carni ad ipsam ineffabilem permeationem sive immanentiam: Quam profectò Unionem dicimus.*

§. 3. Non autem in ipsa voce διεχώρισσεως arcem suæ causa

C

sa

ſæ Chemnitius collocat, uti *Daneus in Examine* f. 1403. cavilla-
 tur, ſed ipſam voce rem hac ſignificatam probat (1) *ex Apoſtolo* qui
Col. II. 9. de Divina Natura Filii DEI & omni illo, quod in ea eſt,
 vel ad eam pertinet, enunciat, quod *habitet in Chriſto in aſſumpta*
ſcil. Natura ſωματικῶς h. e. ſicut in Corpore humano anima in-
 habitat non mixtim, nec diviſim, ſed *κατὰ διχωρήſιν*. *Chemnit.*
pag. 31. b. & 41. a. qui etiam *Cap. IX. pag. 35. a. & b. 54. a.* ex *Or-*
thodoxis Patribus ita interpretatur hunc locum & oſtendit, quo-
 modo ex h. l. Unionem hypſtaticam appellarint *ſωματώſιν*, &
 dixerint; Deitatem aſſumptione corporis ſ. Carnis eſſe *corpore-*
tam. (2.) *Ex ſigno*, quod eſt *gloria reſplendens* ex hoc Corpore
Matth. XVII. 2. ac Virtus therapeutica per Carnem ſeſe proferens
Luc. V. 17. VI. 19. IIX. 46. Uti enim vi *διχωρήſεως* Naturalis, a-
 nimæ facultates per corpus ſunt diſperſæ & ſeſe proferunt: ita e-
 tiam vi *διχωρήſεως* ſupernaturalis & Perſonalis, Caro Chriſti
 ita plena fuit Divinâ Virtute, ut hæc per eam ſeſe exeruerit, & ab
 omnibus in illa deprehendi potuerit.

§. 3. *Aliud* autem eſt *διχωρήſις* & *Circuminceſſio* ſ. *Immea-*
ſio, aliud *σύγχυſις* *Confuſio* & *Commixtio*. Id quod *Chemnitius c.*
VI. v. 41. oſtendit ac probat *partim à definitione*, *confuſionis*, *par-*
tim ab exemplis. Ubi cunq; enim res unitæ, earumq; proprietate-
 res ac differentiæ manent integræ atq; ſalvæ, ibi non eſt confu-
 ſio. Jam in *διχωρήſι* hac Naturarum, integræ ac ſalvæ manent
 duæ Naturæ, earumq; Proprietates ac differentiæ, uti ab *initio cap.*
I. p. 4. iſtud *Chemnitius* monuit & per *totum librum* repetiit, Inſu-
 per de *διχωρήſι* animæ ac corporis, ignis & ferr, irationi etiam
 manifeſtum eſt, ſalvam manere in illis Naturarum differen-
 tiam.

X. Copulantur autem, præſentes ſunt & mu-
 tuò permeant duæ Naturæ ad *unum in Chriſto*
ὑφ'ἑνὸς conſtituendum. *Chemn. p. 30. a.*

§. 16

§. 1. Non enim una Natura tantum adest alteri, Divina Humana, sicut Spiritus S. adest v. g. Paulo, ubi manet Paulus distincta persona à Spiritu S., sed ita uniuntur duæ illæ Naturæ, ut Humana Natura intra ipsam *ὑπόστασιν* ac *κοινωνίαν* Filii DEI veniat, & ambæ unam Personam Filii incarnati constituent. Unde Christus non est tertium quoddam distinctum à naturis, sed persona *σύνθετος* quæ nihil aliud est, quam ipsæ duæ naturæ unitæ.

§. 2. Probatum hoc (1.) ex omnibus illis locis, in quibus dicitur *Unus* Rom. V. 15, 1. Cor. II. 6. 1. Tim. II. 5, &c. Et si enim in Christo sunt duæ Naturæ, non tamen duæ Personæ aut duo Filii sunt, quia Christus non est *ἄλλο καὶ ἄλλο*, licet καὶ ἄλλο καὶ ἄλλο i. e. secundum Divinam & Humanam Naturam consideretur. Vid. Menzer. in *AntiMart.* p. 351 & Graver. in *Art. III. A. C.* p. 76. ad 81. (3.) ex Pronomine *Ego* à Christo usurpato, quoties de se sive tanquam Deus loquitur, *Job. II. 58.* sive tanquam Homo *Job. XVI. 16. 17.* Quod propter Operationem inhabitantis Gratia de se usurpare non potuerunt Apostoli. *Act. III. 12. Gal. II. 20. 1. Cor. XV. 10. p. 30. a.*

§. 3. Quod autem de unius *ὑφιστάμενος* constitutione hic dicitur, non ita accipiendum est, quasi *λόγος* ante Incarnationem non fuisset *ὑφιστάμενος*, semper enim hic distingvendum est inter *ὑφιστάμενος perfectum*, & inter *ὑφιστάμενος Compositum*. Fuit omnino *λόγος* ab æterno perfectum *ὑφιστάμενος*, & non demum id esse cœpit in incarnatione; Verum *simplex* fuit, & in una Natura substitit: per Incarnationem verò hoc *ὑφιστάμενος* simplex ita sibi propriam fecit Carnem assumptam, ut jam ex & in duabus Naturis constet & subsistat, & non tantum sibi adjunctam habeat Humanam Naturam, sed cum illa *unum ὑφιστάμενος Compositum* constituat. Quibus observatis omnia illa quæ hic *Daneus* in *Exam. f. 1381.* cæteri; ejus socii movent, facillimo labore possunt solvi. Non enim ipsa personalitas dicitur *σύνθετος*, sed

(1.) *personae*. totum suppositum, quia est compositum ex una
substantia & duabus Naturis coeuntibus in unam illam *sub-*
stantiam. (2.) non ut ante Incarnationem fuit, sed prout jam post eam
est, & subsistit simul in Divina & Humana Natura

Vid. Rungius Disp. II. AntiCalv. §. 15. seqq.

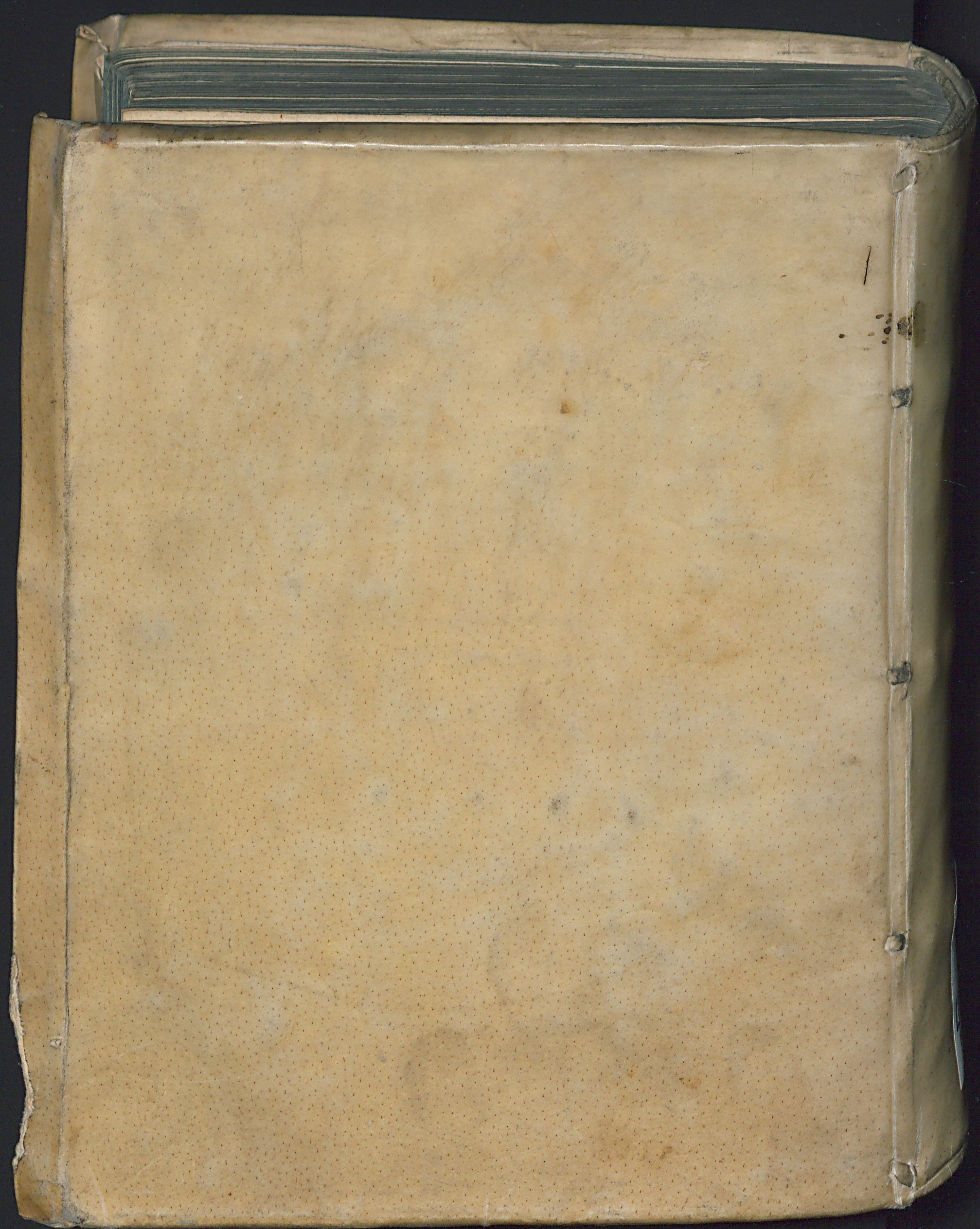
p. 28. seqq.

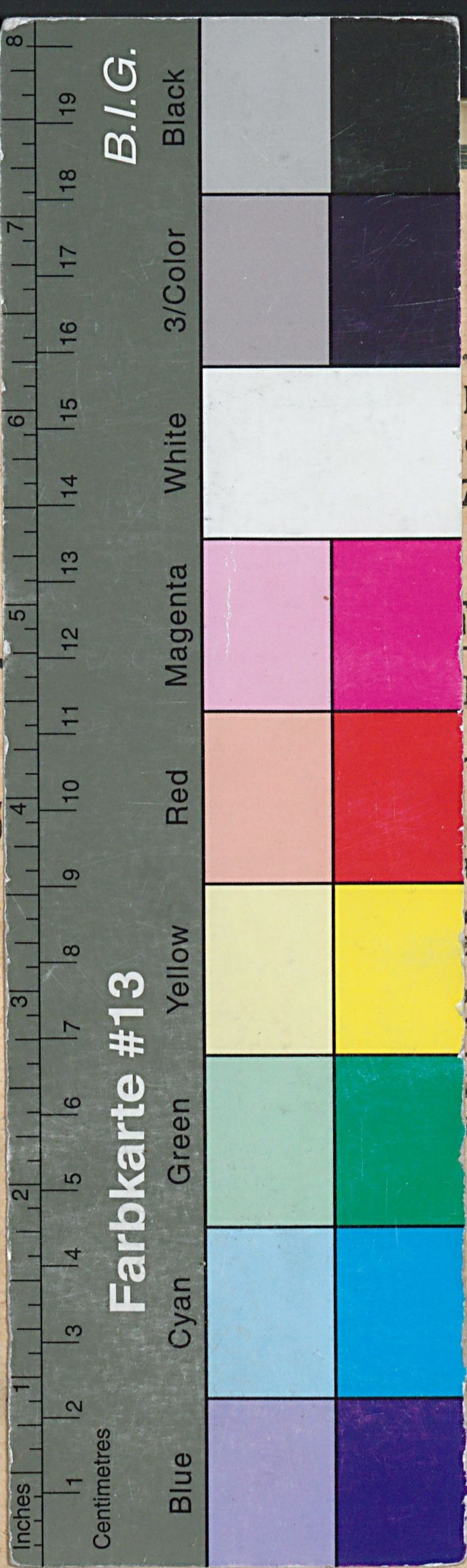
F I N I S.

AB 42 $\frac{3}{i,9}$

VO 17

B.I.G.

Farbkarte #13

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

12

IS AD LOCOS
emnitii,
TIO XI.

PERSONALIS
ESSENTIA,

CARPZOVV SS. Theol.
ico, & ad D. Thomæ
te;

nte
BERG, von Colberg/
meridianis Anni 1648.
tur.

Æ,
GI COLBERG

